

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Sigurd Berg: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning vedtoges dette Forslag.

Den næste Dag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om kommunale Dyrtidsforanstaltninger.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 29).

Sagen sattes til Forhandling.

Martin Hansen: Ved Fremsættelsen af det foreliggende Lovforslag udtalte den højtærede Indenrigsminister i Slutningen af sin Tale, at han haabede, at der ingen Tvivl var om, at en Fornæelse af denne Lov maatte finde Sted, og dernæst et Haab om, at det skulde lykkes nu at naa til Enighed om det Stridsspørgsmaal, der oprindeligt havde været Partierne imellem her i Rigsdagen. Jeg skal straks herom sige, at der sikkert ingen Tvivl er om, at Lovens Gyldighed maa forlænges, og med Hensyn til det Stridsspørgsmaal, der har været os imellem, da ønsker vi at naa til en Ordning, saaledes at hele dette Spørgsmaal kommer til at hvile paa et mere rationelt Grundlag, end det i Øjeblikket er Tilfældet. Efterhaanden som Tiden ergaaet — det er nu halvtredie Aar, at vi har levet under en Lovgivning som den, vi her beskæftiger os med — har denne Lovgivning faaet et ret stort Omfang fra, finansielt set, at have haft et ret beskedent Omfang, og dette er forarsaget af den stedse stigende Dyrtid og det Tryk, som den lægger paa saa mange Mennesker.

Vi begyndte i Slutningen af 1915 ret beskedent. Hvis den da vedtagne Lov var blevet fuldt udnyttet, vilde der i Løbet af de 10 Maaneder, den gjaldt for, kun være blevet brugt et Par og tyve Millioner Kroner,

og for hele Aaret vilde det med et rundt Tal være blevet 30 Mill. Kr. Der var fra Begyndelsen stor Strid om et Principspørgsmaal, den Strid, som man nu skulde se at faa ud af Verden. Regeringen og de Partier, der støttede den, vilde, at den Regulering, som Kommunerne blev bemyndiget til at foretage, skulde være en almindelig Regulering for alle, medens vi fra vor Side hævdede, at de Foranstaltninger, som fra Statens Side foretoges for de vigtigste Livsfornødenheders Vedkommende, maatte være at betragte som Hovedregulering, og at Kommunernes Foranstaltninger maatte være en supplerende Støtte for dem, der ikke kunde nøjes med den af Staten foretagne Regulering. Og dette Princip sejrede her i Rigsdagen ved Vedtagelsen af den første Lov.

Ved den første Revision af Loven, som fandt Sted i 1916, blev det Beløb, som man kunde bruge, sat op til 45 Mill. Kr., og der blev endvidere indført en Bestemmelse, som gik ud paa, at for saa vidt Kommunerne foretog en almindelig Regulering, skulde $\frac{1}{3}$ af Udgifterne hertil refunderes af Staten. Der var i Virkeligheden ingen Begrænsning for det Beløb, som Kommunerne kunde bruge hertil, udover den, der laa i, at Indenrigsministerens Samtykke behøvedes, medens der var en Begrænsning for det Beløb, som kunde bruges til dem, der var vanskeligt stillede, nemlig 15 Kr. pr. Indbygger. Denne Lov fik en Tillægsbestemmelse i Slutningen af 1917, hvorved man satte Beløbet op til 27 Kr. pr. Indbygger, saa at der i de 15 Maaneder, Loven gjaldt for, kunde bruges et Beløb af 81 Mill. Kr. i Henhold til § 1, hvoraf Staten betalte de $\frac{2}{3}$. Det foreliggende Lovforslag indeholder jo det samme Beløb, men Udgiften er dog nu forholdsvis større end den gamle Lovs. Da den gamle Lov gjaldt for 15 Maaneder, betyder det her foreliggende i Virkeligheden en Forøgelse af 16 Mill. Kr. Ved en overfladisk Betragtning af de Tabeller, som ledsager Lovforslaget, af hvilke det fremgaar, at det Beløb, der i Fjor var bevilget, ingenlunde er medgaaet — tager man baade § 1- og § 2-Udgifterne, bliver det ca. 70 Mill. Kr., medens man i Fjor alene i Henhold til § 1 kunde have brugt 81 Mill. Kr. —, kunde man tro, at der ikke er nogen Grund til at forhøje Beløbet. Men man maa